

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 634/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., L., zastúpeného advokátskou kanceláriou A. s. r. o., so sídlom K., za ktorú koná konateľka JUDr. K. A., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 31/2012 z 15. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2013 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžd 31/2012 z 15. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) 2. apríla 2013 podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu – Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Ž., Krajského dopravného inšpektorátu Ž. (t. č. Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako právneho nástupcu, pozn.) sp. zn. KRPZ-ZA-KDI-SK-15/2012 z 21. februára 2012, ktorým odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu o zadržaní vodičského preukazu zamietol a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v L., Okresného dopravného inšpektorátu sp. zn. ORPZ-LM-ODI-13-242/2011 z 24. novembra 2011, ktorým rozhodol o zadržaní vodičského preukazu sťažovateľa, a to z dôvodu dôvodného podozrenia zo spáchania priestupku na úseku cestnej dopravy, keď 20. novembra 2011 riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, rozsudkom č. k. 20 S 25/2012-41 z 26. júna 2012 potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžd 31/2012 z 15. marca 2013, pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. apríla 2013.

3. Sťažovateľ považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za porušujúce jeho práva a právom chránené záujmy, keďže podľa jeho názoru neobstojí tvrdenie, že *„postačuje, aby boli naplnené formálne znaky špecifikované zákonom, aby bol odôvodnený zásah do práv a oprávnených záujmov sťažovateľa, čím teda popiera samotné chápanie priestupkového konania ako konania, v ktorom je potrebné dokazovať nielen naplnenie formálnych znakov priestupku uvedených v zákone o priestupkoch resp. v inom všeobecne*

záväznom predpise, ale aj znakov materiálnych. Materiálny znak je vyjadrený charakteristikou, že konanie porušuje alebo ohrozuje spoločenský záujem. Ak konkrétny skutok nenaplní tento materiálny znak, nie je priestupkom, hoci formálne znaky priestupku sú splnené.“.

4. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd porušil jeho práva podľa čl. 19, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny, zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 31/2012, vec mu vrátil na nové konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

8. Ústavný súd poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

9. Podstata námietok sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ústavy, práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívala v tvrdení, že najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu, pričom pre jeho rozhodnutie postačovalo naplnenie formálnych znakov špecifikovaných v ustanovení § 70 (o zadržaní vodičského preukazu) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej

premávke v znení neskorších predpisov. Žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu pre porušenie označených práv však sťažovateľ neuviedol.

10. Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd/31/2012 z 15. marca 2013 bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 20 S 25/2012 z 26. júna 2012. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa ako odvolací súd zaoberal prieskumom napadnutého rozsudku a konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania, a dospel k záveru, že odvolaniu sťažovateľa nie je možné vyhovieť. Najvyšší súd sa prvotne vysporiadal s právnym nástupníctvom pôvodného správneho orgánu, skúmal, či sú splnené podmienky na súdny prieskum a po vyslovení záveru, že nejde o rozhodnutie správneho orgánu predbežnej povahy, podrobil prieskumu rozhodnutie krajského riaditeľstva Policajného zboru a dospel k záveru, že k zadržaniu vodičského preukazu došlo na základe zákona a v súlade s ním, a to z dôvodu, že boli dodržané zákonné dôvody i z hľadiska formálnych znakov i z hľadiska materiálneho, pretože vodičovi pod vplyvom alkoholu bolo nevyhnutné zamedziť v ďalšej jazde.

11. Rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúceho správneho orgánu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 49/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

13. Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

14. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi postupom najvyššieho súdu v danej veci a základným právom sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ústavy, práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých namietal, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi (zrušenie rozhodnutia najvyššieho súdu, náhrada trov právneho zastúpenia) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013